

Točič

(Josef Václav Sládek, *Světlou stopou*, 1881)

Na čele pot a ztrhán v každém rysu
stál navečer u tiskařského lisu;
na paži, prsou chvěl se každý sval,
vlas slepený – tak stál a vrávoral,
až na kolo se opřel, zpola pad',
jímž otočil dnes třicettisíckrát.

Na chladný kov položil těžkou hlavu. –
On tisk' dnes lidem knihu pro zábavu;
zrak na archy upírá nehnutě;
jich šedesát vylétlo v minutě,
on cítil jen, jak řeže každý v sluch
a srdce s sebou bere na popruh.

Sáh'po jednom; byly to veršů řádky
o lidském blahu, lásky hlahol sladký,
o jarním větru, lesinou jak táh',
o ptačím zpěvu, slunci na nivách,
a v duši mrak a sníh kdy padne v skrání,
jak vše nám vrací jedna drahá dlaň. –

Přes zachmuřenou líc se slza skrádá:
„Ta pohádka, ach, jak se lehce skládá!“ –
Pak těžkou rukou přešel obočí
a přes líc jak když úsměv poskočí,
jeden ten arch když za ňadra si klad':
„Ta pohádka snad bude se mi zdát...“

točič = dělník, který otáčel ručním tiskařským strojem